

söialurín

Neyðars Genraldi

V
I
K
U
S
K
I
F
T
I
Ð

Ha, ha, segði Genraldi og fór rennandi omaneftir. Hann rann við tí levend og gang og mundi ekki fingið stöðgað aftur. So skjótt rann hann, at Majora sá bert eitt hár á hövdi hans tá hann fór framvið henni. Hvar firt tú, rópti Majora aftaná honum. Hi, hi, segði Genraldi og tá var hann komin nógvar metrar frá Majoru. Ikki fyrr enn Genraldi var niðri á Moku, stöðgaði hann. Hann togaði í troyggjuna aftanfyrir og hevði hann ikki gjört hetta, hevði hann ikki stöðgað aftur.

Majora gekk spakuliga oman móti Genraldi og Genraldi hugði lúmskur eftir henni. Majora var stór, rund og vökur og hevði so undarligt hár og eina so undarliga nos, men Majora var avbera vökur. Genraldi stóð nú uppat einum húsaveggi og lúrdi og soleiðis kundi hann standa, tá hann hevði runnið so langt sum í dag. Hann kundi so finna uppá at spæla Majoru eitt puss og taka um hana og halda henni í fleiri tímar. Eingin ivi var um, at hetta var størsta tak ein maður kundi taka, eitt satt ódnartak, men Genraldi firdi litið fyrir hesum. Og Majora royndi so at slita seg leysa og kundi hetta eydnast henni. Men Genraldi var sterkur sjálvur um hann var lítill av vöstri, so hann helt henni væl og leingi. Hu, hu, læt Genraldi meðan hann helt henni og soleiðis stóð hann og læt inn í oyru hennara, tí hon at enda var heilt í ódni. Tá var ikki tespilt at vera henni nær. Hon var so sterk at hon kundi syfta Genraldi, men nú hann helt henni kundi hon ikki. Spann óði í hana, var einki ómöguligt, hon sleit seg leysa, men fekk ikki hendur á Genraldi. Hann var nógvar skjótari til beins enn hon, so hon stóð eina eftir og hugði har hann fór strúkandi gjøgnum lufina.

Ha, ha, segði Genraldi, tað skal eingin fáa meg aftur, sjálvur um eg eri yvir tey fimti. Var eg yngri skuldi eg vist tykkum nakað tit ongantið hava og sum tit heldur ongantið koma at siggja. Ja, tað kann eg siga tykkum, hesin gamli veit okkurt tit ikki vita. Hyggi har og hyggi her, so siggja tit meg, ja eg eri bæði her og har. Hyggi nú hinir gomlu, eitt tvey trý og so flúgvu eg so langt so langt, men tað vil eg ikki í dag, siggja tit meg gera hetta vera tit ræddir fyrir mær, og tað vil eg ikki at tit skulu vera. Men, tað kundi borið á, at eg at enda segði tykkum, okkurt um minni yngri ár, tá eg var, ja læt meg nú siggja hvussu langt vit skulu fara, nei tað loysir seg ikki at fara longur enn til tey tjúgu og tá, ja haldi tykkum fast, tí annars vænti eg beinini detta undan tykkum. Standi allir uppat hasum veggnum, tí nú sigi eg nakað heilt ónatúrligt um styrki og vit, tey bæði, styrki og vit, hava altíð gjört fólk rædd fyrir onkrum og eisini mær, ja hetta eru ómetaliga stórar og sterkar kreftir ein

hevur við at gera, og tá eg var yngri, kundi eg sita og siga tykkum frá. Minnst tit ikki, nei tit vóru so litlir tá, men tit hava hoyrt meg greitt frá fyrr, og tá vóru tit ræddir fyrir mær. Böh, segði eg við tykkum og so fór hvør og ein grátandi at húsum og allir róptu tit: Mamma, mamma.

Eg lyfti byrðu, ja hon var tung sum eg veit ikki hvat, tí tá sá eg á skjútuermuni, øll erman sum hon var, bólgnaði upp sum eitt stórt knetti. Og eg, Genraldi, stóð har við byrðini oman fyrir hövdi. Ha, ha, ja standi nú og gáni, tí slikt hava tit ikki hoyrt nevnt fyrr, bert eg havi tikið slikt á meg fyrr. Nei, nú er ikki at standa og hyggja, Genraldi ger einki, hann er róligur í dag, men kemur hitt lagið á Genraldi, ja tá kann lætt óði koma í hann, spinnandi óði og ein ræðulig styrki íð býr innan í mær. Henni sleppi eg bert leysa, tá okkurt ómetaligt er á vási, ja Genraldi veit nær og hvar. Súu tit hann lyfta gyllinsfiskin, ha, súu tit tað, nei eg fái ongantið nakað svar. Súu tit Genraldi lyfta gyllinsfiskinum. Ha, sigi mær nú. Nei, tá sá eingin. Jú tit sóðu tað øll somul, men eingin vil tala um tað, tí tað var Genraldi íð lyfti honum. Hevði tað verið sýslumaðurin ella læknin, ja so hövdu øll tosað, men tað var bara Genraldi, íð spældi hund niðri á Sandi, hoyrði eg ein taka til. Genraldi gjordi einki. Genraldi er ein ónáðla. Hann eigur ongan góðan, bert eina gamla ommu, íð er blind og deyv.

Gyllinsfiskin bar eg frá einum hvali til annan, bert fyrir at visa hvalunum hvussu ómetaliga sterkur eg var. Meðan eg gekk soleiðis, kom formaðurin yvir til mín og segði: Legg handan hvalin aftur, Genraldi. Hann var hásur og tungur á málinum, hann helt at eg fór at fara við hvalinum. Nei Genraldi hevur ongantið verið tjóvur. Genraldi legði tí gyllinsfiskin aftur, har hann hevði ligið. Síðan fór Genraldi heim, tí Genraldi hevði ongan góðan, hvørki har ella her. Eingin var, íð tók synd í mær, men tá Genraldi verður biðin at hjálpa við at lyfta eitt ella annað. Hvør er tá góður við Genraldi? Ja, hvør halda tit tá er góður við neyðars Genraldi? Tá eru øll góð við Genraldi, tí tað sigi øll: Far og bið Genraldi, tí hann orkar helst at lyfta hatta fyrir teg. Og so koma øll uppá dyrnar og spyrja ommu, um Genraldi er inni. Hann fór júst út, svarar omma, men tá siti eg inni í stovuni og eti rabarburgreyt, súpan, ræst kjøt, velleng og eina grindalykkju og drekki síðan ein heilan litur av mjólk afturvíð. Og hetta er tað, íð ger styrki innan í mær. Hetta skulu tit vita, tí mær hevur altíð dáma væl at veri saman við tykkum, tit eru rein og óspilt børn og tit hava ongan illgruna ella bera óvund. Lýðið nú minni ráð, farið ikki á hált við henda matin enn,

tit eru heldur smá enn. Soleiðis kunna teir standa og spyrja gomlu ommu eftir mær, men eg havi sagt ommu, at soleiðis skal hon altíð svara. Jú Genraldi er hjálpin, men ikki altíð, ikki tá Genraldi etur, tí tá hevur hann ikki stundir.

Og heldur ikki skulu tit gloyma, at Genraldi er raskur at renna, hann kann renna longesta strekki av øllum út í eitt, lika mikið hvussu langt so er Genraldi raskastur at renna. Hann hevur runnið mangan seyðin aftur og tá Genraldi var yngri, var hann beittur sum ein hundur eftir teim seyðum íð sluppu, men Genraldi rann teir aftur og tók teir upp á herðar sínar, ja uttan at hefta bein teirra. Og tit hinir gomlu, tit hava allir sæð hvussu hinir bera seyð. Teir hefta teir fyrst og leggja síðan beinini um hövdið, men Genraldi ber seyðin uttan at hefta hann. Genraldi fekk onga tók, tí Genraldi var ikki eina tók verður. Genraldi hevði ongan pápa og onga móður, hann hevði bert eina gamla ommu, so litil dugur var í honum. Ja soleiðis hevur tað altíð verið, Genraldi hevur altíð verið sendur higar og hagar, og er komin aftur í øllum góðum.

Kenna tit Majoru, ja tað er ófor kvinna, tí hana er Genraldi góður við. Hon er ómetaliga vökur og í henni er dugur. Hon er stór og sterk og Genraldi vil hava hana til konu, men Majora hevur sagt nei, so Genraldi fær onga konu. Majora hevur sagt, at hon vil einki hava við Genraldi at gera, tí Genraldi hevur ongan góðan, so Genraldi má royna at klára seg sum best sjálvur. Men Majora hevur hjálpt Genraldi við onkrum, tí Majora er eisini hjálpin. Hon er hegnig og dugur nóg og hevur eisini gjört nóg fyri aðrar konur, Genraldi hevur eisini hjálpt Majoru við onkrum, tí Majora er ikki so sterk sum Genraldi, tá tað kemur til at lyfta. Men Majora fer helst at siga ja, einaferð fer hon at siga ja, tí Majora tekur synd í neyðars Genraldi og heldur at Genraldi fer helst at doyggja í hungri, um hon ikki tekur sær av honum og einaferð og eisini tævr ferður hevur Majora bakað Genraldi breyð og kleynur, og tá var Genraldi ógvuliga glaður. Omma er blind og deyv og ofta letur hon okkurt í, íð ikki skal, tá hon bakar breyð, so Genraldi dámar ikki hennara breyð. Men omma ansar væl eftir Genraldi og tí er tað eisini at hann er so ógvuliga sterkur. Ja nú hava tit hoyrt eitt sindur um Genraldi, men hann veit meira at siga, tí Majora hevur einaferð sagt, at Genraldi veir nóg, hann er óforur at siga frá og Majora hevur altíð rætt, tí hon er vökur og bogin.

Men einaferð, ja einaferð fer Genraldi at standa undir líðini á Majoru og tá vera tit bodnir at vera við, tí tykkum hevur Genraldi kent best, sjálvur um tit eru smair enn, men tá skulu tit

sleppa við, tí Majora fer einaferð at siga ja: ja Genraldi eg vil vera brúður. Og tá Genraldi hoyrir hesi orð, fellur hann tár og verður rørdur. Men tá skulu tit standa Genraldi næstir. Og hetta vil Majora ikki hoyra talan um, tí Majora sigur at Genraldi er ikki vakur maður, men hevur ógvuliga stóra nos og long bein. Tá verður Genraldi syrgin, tí hetta segði hon einaferð Genraldi var hjá, og eg, Neyðars Genraldi, fór at gráta. Ja tit trúgva mær helst tá eg sigi, at eg græt í fjúrtan tímar upp í slag. Jú Genraldi hevur tað ógvuliga svárt. Men Majora hevur sagt við Genraldi, at hann er hjálpin og hetta var stór troyst hjá Genraldi, tí Genraldi hevur eisini eitt hjarta eins og sýslumaðurin og læknin. Men Genraldi eigur ongan pening, so hann má lána frá ommuni, hon eigur nógvan pening. Læknin var ikki bliður við Genraldi, tí hann segði, at Genraldi átti ongan pening og pening mátti hann hava, skuldi hann klára seg. Men eg segði, at eingin vildi hava neyðars Genraldi til arbeiðis, tí hann er so sterkur og eigur ongan góðan. Og tá flenti læknin bara og segði, at Genraldi skuldi gjalda hundrað krónur. Hvat halda tit minni smáu, hundrað krónur fyrir nokur fá orð? Og Genraldi mátti taka hondina niður í tann tóma lúmmum og hyggja uppá læknin, og tá blotnaði læknin og segði: Jamen far so neyðars Genraldi. Og tá var eg glaður og skundaði mær at siga Majoru hetta, tí Majora kennir læknin og hon segði at læknin var stásligur og heiðurligur. Ja hvat halda tit, hon segði hetta um læknin og ikki um meg. Bert tí at Genraldi er fátækur og eigur eina gamla ommu, og læknin er rikur og hevur vakra útlenska konu, íð brúkar nógvar pengar. Tá hevði Genraldi ilt fyrir hjartanum, tí Majora meinti tað hon segði, og Majora er vitug, tí tað heldur Genraldi og Genraldi hevur bert sína egnu hugsan. Eingin lurtar ella lærur av Genraldi, bert tit, tí tit eru smair og ungir á gotuni.

Majora segði ein dagin, at hon skuldi hjálpa mær, og tá var eg glaður og takkaði henni so miriliga fyrir tað hon hevði sagt. Majora kom eisini, og Genraldi skein sum ein sál allan fyrrapartin og langt út á seinnapartin, men Genraldi helt seg uttandura, tí Majora var ill, henda dagin, inn á Genraldi og lovaði at berjja hann kom hann aftur tvassandi inn í stórum, váttum, skitnum og runutum styllum. Genraldi hevði ongan góðan henda dagin, tí omman var farin á sjúkhus og har lá hon í fleiri ár. Og Majora var syrgin henda dagin, tí henni tókta synd í ommuni, íð so bráðliga var farin á sjúkhus, men Majora segði við meg, at omman mundi fara at vera skjót aftur, og tá var Genraldi glaður. Hvat halda tit